

JAKUB

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod

ČERVENEC

ČÍSLO 7

Ročník 2014

EDITORIAL

Červencem vstupujeme do prázdninového měsíce a máme příležitost k odpočinku.

Odpočinek neznamená nechat všeho a věnovat se jen sobě. Můžeme obnovit přátelství s Ježíšem a také s ostatními lidmi, hlavně s rodinou.

Také naše farnost by měla být rodinou. Svátek sv. Jakuba, patrona naší farnosti, je příležitostí k tomu, abychom si uvědomili, jaká síla je ve farním společenství. Využijme tento čas nejen na oslavy, což k tomu také patří, ale zkusme si všimnout těch, kteří třeba potřebují naši pomoc.

Kéž se svatý Jakub přimlouvá za naši farnost.

P. Jan

CESTY VÍRY

Encyklika papeže Františka o víře

Kapitola třetí

PŘEDÁVÁM, CO JSEM PŘIJAL (srov. 1 Kor 15,3)

Církev, matka naší víry

37. Kdo se otevřel Boží lásce, slyšel její hlas a přijal její světlo, nemůže si tento dar nechávat pro sebe. **Poněvadž víra je slyšením a viděním, předává se také slovem a světlem.** Apoštol Pavel v listě Korint'ánům používá právě tyto dva obrazy. Na jedné straně říká: „Protože máme téhož ducha víry, jak je řečeno v Písmu: 'Uvěřil jsem, a proto jsem mluvil', věříme i my, a proto také mluvíme“ (2 Kor 4,13). **Obdržené slovo se stává odpovědí, vyznáním a tak zní pro druhé a zve, aby věřili.** Na druhé straně se svatý Pavel rovněž odvolává ke světlu: „My všichni s nezakrytou tváří odrážíme jako v zrcadle velebnost Páně, a tak se přetvořujeme stále víc a víc k zářivé podobě, jakou má on“ (2 Kor 3,18). **Je to světlo, které se odráží z tváře na tvář, jako Mojžíš, jenž v sobě nesl odraz slávy Boží poté co s mluvil s Bohem:** „[Bůh] zazářil i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři“ (2 Kor 4,6). Ježíšovo světlo září v tváři křesťanů jako v zrcadle a tak se šíří a dosahuje až k nám, abychom také my mohli mít účast na tomto vidění a odrážet k ostatním Jeho světlo, jako v liturgii Velikonoční svíce paškál rozsvěcuje mnoho jiných svící. **Víra se předává takříkajíc formou**

kontaktu, od osoby k osobě, jako se plamen zapaluje od jiného plamene. Křesťané ve své chudobě zasévají sémě tak plodné, že se stává velkým stromem a je schopné naplnit svět plody.

38. Předávání víry, která září všem lidem a všude, vede také po časové ose, z generace na generaci. Poněvadž se víra rodí ze setkání, ke kterému dochází v dějinách, a osvěcuje naši pouť časem, musí se předávat v průběhu věků. Ježíšova tvář k nám dosahuje nepřetržitým řetězcem svědectví. Jak je to možné? Jak mít jistotu, že během věků čerpáme u „pravého Ježíše“? Kdyby člověk byl izolovaným jedincem, kdybychom chtěli začínat jenom od individuálního „já“, které chce najít jistotu svého poznání v sobě, byla tato jistota nemožná. Nemohu vidět ze sebe sama, co se stalo v době, která je ode mne tolik vzdálena. Není to však jediný způsob, kterým člověk poznává. **Člověk žije vždy ve vztahu. Přichází od druhých, patří k druhým, jeho život se stává větším v setkání s druhými.** Rovněž samo poznání, samo vědomí sebe sama je vztahové a pojí se k druhým, kteří nás předcházeli: v první řadě naši rodiče, kteří nám dali život a jméno. **Sama řeč, slova, kterými interpretujeme svůj život a svoji realitu, k nám přicházejí od druhých, chráněna v živé paměti druhých. Poznání nás samých je možné, pouze když máme účast na větší paměti.** Děje se tak rovněž ve víře, která vede lidský způsob chápání k plnosti. Minulost víry, onen skutek Ježíšovy lásky, který zrodil ve světě nový život, k nám dosahuje v paměti druhých, svědků, a je uchováván živý v onom jedinečném podmětu paměti, kterým je církev. Církev je matkou, která nás učí mluvit řečí víry. Svátý Jan zdůraznil tento aspekt ve svém evangeliu, když spojil víru a paměť, přičemž obojí váže s působením Ducha svatého, který, jak říká Ježíš, „připomene všechno“ (Jan 14,26). **Láska, která je Duch a přebývá v církvi, uchovává jednotu všech dob a činí z nás Ježíšovy současníky, čímž nás na naší cestě víry vede.**

39. Je nemožné věřit osamoceně. Víra není jenom individuální rozhodnutí, ke kterému dochází v nitru věřícího, není izolovaným vztahem mezi „já“ věřícího a božským „Ty“, mezi autonomním subjektem a Bohem. Ze své povahy se otevírá „nám“, nastává vždy ve společenství církve. Dialogická forma Kréda užívaná v křesťanské liturgii nám to připomíná. **Víra se vyjadřuje odpovědí na pozvání, na slovo, které je třeba uslyšet a které nevychází ze mne, a proto je součástí dialogu a nemůže být pouhým vyznáním, jež se rodí v jedinci.** Odpovědět v první osobě „věřím“ je možné jedinečně, patří-li se do velkého společenství, jedinečně proto, že se zároveň říká „věříme“. K tomuto otevření vůči církevnímu „my“ dochází otevřením, jež je **vlastní Boží lásce, která není pouhým vztahem mezi Otcem a Synem, mezi „já“ a „ty“, ale v Duchu je zároveň určitým „my“, společenstvím osob.** Proto ten, kdo věří, není nikdy sám, a proto víra tihne k šíření a zve do své radosti druhé. Kdo

obdrží víru, objeví, že se prostory jeho „já“ rozšiřují a rodí se v něm nové vztahy, které obohacují život. Tertullián to působivě vyjádřil, když říká o katechumenovi, že je „po obmytí nového zrození“ přijat do domu matky, aby sepal ruce a modlil se společně s bratry Otče náš, jako člen nové rodiny.

Svátosti a předávání víry

40. Církev jako každá rodina předává svým dětem obsah svojí paměti. Jak to učinit, aby se v odkazu víry jednak nic neztratilo a naopak všechno se stále více prohlubovalo? **Skrze apoštolskou tradici uchovávanou v církvi působením Ducha svatého máme živý kontakt se základní pamětí.** V podání apoštolů – jak praví Druhý vatikánský koncil – „je obsaženo všechno, co Božímu lidu prospívá k svatému životu a k růstu víry. A tak **církev ve své nauce, životě a bohoslužbě zvěčňuje a všem pokolením předává všechno, co sama je a v co věří**“.

Víra totiž potřebuje prostředí, ve kterém lze svědčit a sdílet a které odpovídá a je přiměřené tomu, co se sdílí. Pro předávání nějakého ryze doktrinálního obsahu, ideje, by snad stačila kniha nebo opakování orálního poselství. Avšak **v církvi a v živé tradici se sdílí a předává nové světlo rodící se ze setkání s živým Bohem, světlo, které se dotýká člověka v jeho středu, v srdci, zapojuje jeho mysl, vůli a citovost, otevírá jej živým vztahům ve společenství s Bohem a s druhými.** K předávání takovéto plnosti existuje zvláštní prostředek, který uvádí do hry celého člověka, tělo i ducha, niternost i vztahy. Tímto **prostředkem jsou svátosti, slavené v liturgii církve.** V nich se sdílí vtělená paměť, která je vázána na určitá místa a doby života a pojí se ke všem smyslům. Do nich je zapojen člověk jakožto člen živého podmětu ve tkanivu komunitních vztahů. Je-li tedy pravdou, že svátosti jsou svátostmi víry, je třeba také říci, že víra má svátostnou strukturu. Oživení víry vede oživením nového svátostného smyslu lidského života a křesťanské existence a ukazuje, jak se **to, co je viditelné a materiální, otevírá mystériu věčnosti.**

41. Předávání víry se v první řadě uskutečňuje křtem. Mohlo by se zdát, že křest je pouhým způsobem, který symbolizuje vyznání víry, pedagogickým úkonem pro ty, kteří potřebují obrazy a gesta, ale od něhož lze v podstatě odhlédnout. Slova svatého Pavla ohledně křtu nám připomínají, že tomu tak není. Tvrdí totiž, že tímto „křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem“ (Řím 6,4). Ve křtu se stáváme novým stvořením a adoptivními Božími dětmi. Apoštol pak tvrdí, že křesťan je uveden do „pravidel nauky“ (typosdidachés), která ze srdce poslouchá (srov. Řím 6,17). **Ve křtu člověk dostává konkrétní život, který vyžaduje zapojení celé jeho osoby a uvádí jej na cestu dobra. Je přenesen do**

nového prostředí, svěřen novému prostředí, novému způsobu společného jednání v církvi. Křest nám tak připomíná, že víra není dílem izolovaného individualismu, není úkonem, který může vykonat člověk, spoléhaje na vlastní síly, ale musí být přijata vstupem do církevního společenství, které předává dar Boží. Nikdo nekřtí sebe samého, stejně jako se nikdo sám od sebe nerodí k životu. Byli jsme pokřtěni.

42. Jaké jsou křestní prvky, kterými jsme uvedeni do těchto nových „pravidel nauky“? Nad katechumenem je nejprve vzýváno jméno Trojice: Otec, Syn a Duch svatý. Od počátku je tak podávána syntéza cesty víry. Bůh povolal Abraháma a chtěl být označen za jeho Boha; Bůh zjevil Svoje jméno Mojžíšovi; Bůh nám posláním Svého Syna plně zjevil tajemství Svého Jména a dává pokřtěnému novou synovskou identitu. Takto se ukazuje smysl činu, který se děje křtem, ponořením do vody. **Voda je zároveň symbolem smrti, která nás zve ke konverzi vlastního „já“ otevírajícího se většímu „Já“, ale je také symbolem života, lůna, ve kterém se znovu rodíme následováním Krista v jeho nové existenci.** Ponořením do vody vypovídá křest o vtělené struktuře víry. **Kristův čin se nás dotýká v naší osobní realitě, radikálně nás přetváří a činí z nás adoptivní děti Boží mající účast na božské přirozenosti.** Proměňuje tak všechny naše vztahy, naši konkrétní situaci ve světě a v kosmu a otevírá je Svému vlastnímu živému sdílení. Tento dynamismus proměny, který je vlastní křtu, nám pomáhá chápat důležitost katechumenátu, který i ve společnostech se starobylými křesťanskými kořeny, kde rostoucí počet dospělých přistupuje ke svátosti křtu, má dnes jedinečný význam pro novou evangelizaci. Je to příprava na křest a na proměnu celé existence v Kristu.

K pochopení spojitosti mezi křtem a vírou nám může posloužit připomínka slov proroka Izaiáše, který byl ve starověké křesťanské literatuře spojován se křtem: „jeho útočištěm budou strmé skály... nebude mu chybět voda“ (Iz 33,16). Pokřtěný, jenž byl vyproštěn z vod smrti, mohl stanout na „strmé skále“, protože našel stabilitu, které se svěřil. Voda smrti se tak mění na vodu života. Řecký text ji popisuje jako vodu pistós, vodu „věrnou“. **Voda křtu je věrná, protože jí lze důvěřovat a protože její proud uvádí do dynamiky Ježíšovy lásky, zdroje jistoty na naší životní cestě.**

43. Struktura křtu, jež je znovuzrozením, ve kterém dostáváme nové jméno a nový život, nám pomáhá chápat smysl a důležitost křtu dětí. Dítě není schopno svobodného úkonu, kterým se přijímá víra, nemůže ji ještě samo vyznat a proto je jeho jménem vyznávána jeho rodiči a kmotry. Víra je žita uvnitř společenství církve, je vřazena do společného „my“. Dítě tak může být podporováno druhými, svými rodiči a kmotry, a může být přijato do jejich

víry, která je vírou církve, symbolizovanou světlem, jež otec zapaluje od paškálu při křestní liturgii. Tato struktura křtu ozřejmuje důležitost součinnosti církve a rodiny při předávání víry. **Rodiče jsou povoláni podle slov sv. Augustina nejenom k tomu, aby rodili děti k životu, ale přinášeli je k Bohu, aby křtem byli znovu zrozeni jako Boží děti a dostalo se jim víry.** Spolu s životem se jim tak dostane základní životní orientace a jistota dobré budoucnosti, ukazatel, který bude později upevněn ve svátosti biřmování pečeti Ducha svatého.

44. Svátostná povaha víry má svůj maximální výraz v eucharistii. Ta je cenným pokrmem víry, setkáním s Kristem, který je reálně přítomen nejvyšším skutkem lásky, darem Sebe samého, který rodí život. V eucharistii se křížují dvě osy, po kterých víra jde. Jednak osa dějin: eucharistie je úkon paměti, aktualizace mystéria, ve kterém minulost jakožto událost smrti a vzkříšení ukazuje svoji schopnost otevírat budoucnost a předjímat konečnou plnost. Liturgie nám to připomíná výrazem *hodie* – dnes vztahující se na mystérium spásy. A potom osa, která vede z viditelného světa do neviditelného. V eucharistii se učíme vidět hloubku reality. Chléb a víno se proměňují v tělo a krev Krista, který se zpřítomňuje na své velikonoční cestě k Otci. Tento pohyb **uvádí nás – tělo i duši - do pohybu veškerého stvoření vstříc plnosti v Bohu.**

45. Ve slavení svátostí církev předává svoji paměť zvláště vyznáním víry. V něm nejde ani tak o vyjádření souhlasu se souhrnem abstraktních pravd. Naopak, ve vyznání víry se celý život vydává na cestu k plnému společenství s živým Bohem. Můžeme říci, že v Krédu je věřící zván vstoupit do tajemství, které vyznává a nechat se přetvořit tím, co vyznává. Pro pochopení smyslu tohoto tvrzení, pomysleme především na obsah Kréda, které má trinitární strukturu. Otec a Syn se spojují v Duchu lásky. **Věřící tak tvrdí, že střed bytí, nejhlubší tajemství všech věcí, je božským společenstvím.** Krédo obsahuje kromě toho také kristologické vyznání, zmiňuje tajemství Ježíšova života, včetně Jeho smrti, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení v očekávání Jeho konečného příchodu ve slávě. Říká se tedy, že tento Bůh sdílení, výměna lásky mezi Otcem a Synem v Duchu je schopna obejmout lidské dějiny, uvést člověka do svého dynamismu sdílení, které má v Otci svůj počátek a svůj konečný cíl. Ten kdo vyznává víru, vnímá své zapojení do pravdy, kterou vyznává. **Nemůže pravdivě pronášet slova Kréda, aniž by tím byl přetvářen, aniž by se zařadil do dějin lásky, které jej objímají, rozšiřují jeho bytí a dávají mu účast na obrovském společenství, posledním podmětu, který pronáší Krédo a kterým je církev.** Všechny pravdy, které se věří, vyjadřují tajemství nového života víry jako cesty společenství s živým Bohem.

PASTORACE

Když Ježíš, pravý Syn Boží a náš Spasitel přišel na svět, přišel v noci a nebylo pro něj místo. Ani dnes není pro Krista místo. Ale myslím si, že pro nás, kteří se s Kristem chceme setkávat, to místo přece jen je. I když si to mnohdy ani neuvědomujeme, protože nás pohlcují naše různé povinnosti a zájmy.

Spisovatel Josef Conrád v jednom ze svých románů popisuje zajímavou historku: Na lodi slouží dva námořníci. Bohužel i přesto, že se denně setkávají a plní nařízení kapitána, jsou na sebe agresivní a zlí. Jednoho dne přišla bouřka a jejich loď se v troskách potopila. Naši dva námořníci po této katastrofě nacházejí jednu dřevěnou desku, která jim může zachránit život. Byl to zbytek kapitánského můstku, na kterém oba dva unaveně spočinuli. Střídali se ve veslování a v odpočinku, až na tomto voru dopluli k neznámému břehu. Začínají společně trávit život. Jeden loví, druhý vaří. Když jeden spí, druhý bdí. Nemají chuť k srdečnému rozhovoru, ale oba mají vůli k životu. Po nějaké době si jich všimla loď, která plula kolem, a byli zachráněni. Jeden z námořníků se jich zeptal, jaký byl nejzajímavější okamžik jejich neobvyklého dobrodružství. Jeden z nich se vztyčil, pokorně se bil v prsa a zvolal: „Proboha, nejpodivuhodnější bylo, že na tomto voru jsme tolik hodin vydrželi ve shodě.“

V této těžké chvíli si neuvědomili, že je spojovala společná víra ve šťastnou hvězdu a společná naděje na záchranu.

Svatý Augustin radil manželům: „Mlčíš? – Mlč s láskou. Mluvíš? – Mluv z lásky. Kritizuješ? – Kritizuj s láskou. Chráníš? – Chraň z lásky. Dovol vzkličít lásce ve svém srdci, jen dobro se z ní může narodit.“

Pamatujme na to, že člověk se láskou nemá nechat jen obdarovávat, ale spíš je k ní pozván a vyzván. Láska se musí neustále rozvíjet.

Podívejme se na příklad z dějin: Kristina Jagellonská měla za manžela finského knížete Jana Wazu. Když byl za zradu státu odsouzen na doživotí, Kateřina poprosila švédského krále Erika, aby mohla jít do vězení spolu s manželem. Král z toho byl vyděšený a snažil se Kateřinu od jejího záměru odvést:

„Víte, že váš manžel už více neužije denní světlo?“

„Ano, vím, Vaše výsosti.“

„A víte také, že už nikdy nebude považován za knížete, ale za zrádce?“

„Ano, vím. Ale bez ohledu na to, jestli bude volný nebo uvězněný, vinný nebo neviný, vždycky zůstane mým manželem.“

„Ale po tom všem se nemusíte cítit s ním spojená. Jste zase volná.“

Kateřina tehdy sundala snubní prsten a ukázala ho králi se slovy: „Vaše výsosti, přečtěte si...“ Na prstenu byla vyryta slova – „Mors sola“ – Jedin smrt – Jedin smrt nás může rozloučit.

Kateřina šla se svým manželem do vězení a strávila s ním na tomto mst tyř léta utrpení a nedostatku.

Svat Jan Pavel II. řekl: „Láska denn neobnovovna se stává zvyklostí a pak otroctvím.“

Prožíváme rok rodiny. Že rodinn život není jednoduch, zakoušíme každý den na sv vlastní kůži. Ale rodina je základní buňkou společnosti a základ je potřeba neustále zpevňovat. My máme velik štěstí, že můžeme stavět na Kristu. Snažme se žít život s Kristem, od Něho čerpat lásku a tuto lásku uvádět do života.

P. Jan

Z KANCELÁŘE

Jak si kad z nás všimnul, u kostela stojí lešení. Budou pokračovat práce na opravách fasády.

Po finann stránce jsou práce zajiřtny takto:

300.000 Kč je pslib od Ministerstva kultury ČR

300.000 K z prostředků Msta Železn Brod

150.000 Kč – na tuto částku je podan žádost o dotaci z rozpočtu Liberekho kraje.

Celkov cena letošní etapy oprav bude 997.000 Kč. Do toho se nezapotv lešení, protože to nemohlo být v rozpočtu pro Ministerstvo kultury. Díky tomu, že lešení máme svoje a sten pjen od dobrých přatel, nemusíme platit pronájem. Ale postavit ho musí odborn lešenářské firma. To bude stát pbližn 30.000 Kč.

Na celou akci nm bude chybět jeřt pbližn 50.000 Kč.

Děkuji vsem dárcům, kteří na kostel věnovali z toho, co třeba jim samotnm bude chybět.

Prosím o podporu jak modlitebn tak finann.

P. Jan

PŘEJEME

V červenci oslaví svá životní jubilea :

Jaroslava Stehrová
Pavel Halama
František Soldát
Věra Hušková
Jan Žilík
Markéta Zelínková
Toník Maryško

Katarina Lakatošová
Hana Dubská
Libuše Matoušová
Věra Prokopová
Zdislava Pešatová
Hana Hašková

Všem jim za farnost přejeme stálou Boží ochranu a mnoho lásky.

NENECHTE SI UJÍT

SLAVNOSTNÍ POUTNÍ SVATOJAKUBSKÁ MŠE SVATÁ

se bude konat v **neděli 27. 7. v 11:00 hodin** v kostele sv. Jakuba většího v Železném Brodě.

Mši svatou bude sloužit **Prof. PhDr. P. Petr Piřha.**

OHLÉDNUTÍ

AŤČINSLOUPEK

Májové modlitby v přírodě

Po čtyři pondělky jsme konali malé poutě.

První byl výšlap do kopce na Hrubou Horku. U piety a kříže jsme dali květiny ze zahrádky Elišky Hoření. Bylo nás 11, pomodlili jsme se radostný růženec a otec Jan nás vyzval i ke zpěvu písně „Máti Páně“. Za krásného počasí jsme se vrátili domů.

Na druhou pout' jsme jeli autobusem do Těpeř. Moje mamka spletla hodiny a autobus nám ujel. Díky paní Chaloupkové – vedoucí kultury jsme stihli vše.

Dovezla nás autem na Chlístov ke kříži, kde už začali s růžencem. Za krásného májového podvečera jsme se přes Vrší vrátili všichni domů.

Na třetí pouť jsem nešla, nebylo mi dobře. Mamka říkala, že jich bylo 10. Byli v Horské Kamenici u sochy Panny Marie Bozkovské. Pomodlili se májovou litanii a přidali několik modliteb za uzdravení. Taky si prohlédli opravenou sochu sv. Václava. Měli štěstí na sluníčko a v pořádku se vrátili domů.

Poslední májové pondělí jsme zůstali v Brodě. Od sv. Josefa u fary jsme vyšli ke hřbitovu a dál do Končin. Je tady klid, lavička a nově upravená Boží muka. Bylo nás 8, dali jsme květiny a zapálili lucerničku. Po radostném růženci jsme přidali modlitbu za šťastný návrat svatého otce zpět ze Svaté země. Opět jsme nezmokli.

Tak zase příští rok, dá-li nám Pán Bůh sílu.

At'ka

O pouti do Vamberžic

V sobotu 21. června jsme brzy ráno opustili Brod. Bazilika minor ve Vgamberžicích je na kopečku a schodiště je veliké. Celkem 57 schodů je rozděleno na 9 – to je počet andělských chórů, plus 33 – Kristova léta, plus 15 –věk Panny Marie, ve kterém počala Ježíše. Výzdobu kostela ani neumím popsat – krása.

Na mši přišlo několik dětí, děvčata jako družičky v bílém a kluci v černých kalhotách a v bílém stejnokroji. To jsou zvyky, po 1.sv. přijímání chodí děti ve svátečním oblečení. Mši sv.sloužil i otec Jan a ministroval Filip Hašek, který přečetl druhé čtení v češtině. Byl to polský obřad, zpěv bez varhan. Na závěr jsme my zazpívali česky Máti Páně... Noty mamka připravila pro každého v autobuse. Bylo nás 49.

Na obědě jsme byli v klášterní jídelně. To zařídil otec Jan u zdejších bratrů františkánů.

Křížová cesta na Kalvárii má moc schodů, tam jsem nešla, byla jsem v domě s pohyblivým betlémem, který má 800 figur.

Potom jsme jeli do Kladska. Navštívili kostel Nanebevzetí Nejsvětější Panny Marie. To je nádhera, je tady hrob i mramorová socha arcibiskupa Arnošta z Pardubic. Prošli jsme městem, viděli pevnost, malý Karlův most se sochami. Je o moc starší než ten v Praze. A další kostel, kde v roce 1997 při povodni sahala voda do výše 344 cm. Potom jsme jeli moc dlouho a zastavili v Broumově. Hřbitovní dřevěný kostelík už byl zavřený, venku na stěnách visí křížová cesta, náhrobky a historické obrazy. V Polici nad Metují jsme navštívili ranně gotický kostel krásně vyzdobený břízkami. Má nádherný portál, je zasvěcený Panně Marii Nanebevzaté. Ve všech kostelích bylo moc krásných květin, asi k Božimu Tělu.

Domů jsme přijeli dost pozdě a mamka říkala, že je unavená, jako kdyby to šla pěšky, tak jako její babička.

Jsem moc ráda, že jsem to mohla zažít.

At'ka

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Denní modlitba Apoštolátu a její úmysly

Nebeský Otče kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie Od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Všeobecný: Aby sportovní události vždy přispívaly k rozvoji bratrství mezi národy a k růstu lidskosti.

Evangelizační: Aby Duch Svátý podporoval dílo laiků, kteří hlásají evangelium v nejhudších zemích.

Národní: Aby ti, kdo žijí ve svornosti, vytrvali a ti, kteří jsou v rozepři, se obrátili k lásce.

Najděme si každý den chvíli a zamysleme se v modlitbě nad daným veršem z Bible

<u>1.7.</u>	1. čt: Am 3,1-12 Žl: 5 Ev: Mt 8,23-27	I přistoupili a probudili ho se slovy: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!“
<u>2.7.</u>	1. čt: Am 5,14-24 Žl: 50	Hledejte dobro a ne zlo a budete žít, a tak Hospodin, Bůh zástupů, bude s vámi

	Ev: Mt 8,28-34	
<u>3.7.</u>	1. čt: Ef 2,19-22 Žl: 117(116) Ev: Jan 20,24-29	Dokud neuvidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložit svůj prst na místo hřebců a nevložit svou ruku do jeho boku, neuvěřím
<u>4.7.</u>	1. čt: Am 8,4-12 Žl: 119 Ev: Mt 9,9-13	Jděte a učte se, co to je: „Milosrdenství chci, a ne obět“.
<u>5.7.</u>	1. čt: Iz 61,1-3a Žl: 117(116) 2. čt: 2Kor 4,1-7 Ev: Lk 10,1-9	Poklad (víry) máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám.
6.7. ne	1. čt: Zach 9,9-10 Žl: 145(144) 2. čt: Řím 8,9-13 Ev: Mt 11,25-30	Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.
<u>7.7.</u>	1. čt: Oz 2,16-22 Žl: 145 Ev: Mt 9,18-26	Buď dobré myslí, dcero, tvá víra tě zachránila.
<u>8.7.</u>	1. čt: Oz 8,4-13 Žl: 115 Ev: Mt 9,32-38	Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou zeň!“
<u>9.7.</u>	1. čt: Oz 10,1-12 Žl: 105 Ev: Mt 10,1-7	Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské.
<u>10.7.</u>	1. čt: Oz 11,1-9 Žl: 80 Ev: Mt 10,7-15	Můj lid se zdráhá vrátit se ke mně; když ho volají k Nejvyššímu, nikdo se nepozvedne.
<u>11.7.</u>	1. čt: Pr 2,1-9 Žl: 34(33) Ev: Mt 19,27-29	A každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole kvůli mně, dostane stokrát víc a za podíl bude mít život věčný."
<u>12.7.</u>	1. čt: Iz 6,1-8 Žl: 93 Ev: Mt 10,24-33	Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“ I řekl jsem: „Hle, zde jsem, pošli mne!“
13.7. ne	1. čt: Iz 55,10-11 Žl: 65(64) 2. čt: Řím 8,18-23 Ev: Mt 13,1-23	Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás.
<u>14.7.</u>	1. čt: Iz 1,10-17 Žl: 50 Ev: Mt 10,34-11,1	Omyjte se, očist'te se, odklid'te mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo. Učte se činit dobro.
<u>15.7.</u>	1. čt: Iz 7,1-9 Žl: 48	Nebudete-li stáli ve víře, neobstojíte!“

	Ev: Mt 11,20-24	
<u>16.7.</u>	1. čt: Iz 10,5-16 Žl: 94 Ev: Mt 11,25-27	Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým.
<u>17.7.</u>	1. čt: Iz 26,7-19 Žl: 102 Ev: Mt 11,28-30	Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.
<u>18.7.</u>	1. čt: Iz 38,1-22 Žl: Iz 38 Ev: Mt 12,1-8	Ach, Hospodine, rozpomeň se prosím, že jsem chodil před tebou opravdově a se srdcem nerozděleným a že jsem činil, co je dobré v tvých očích.
<u>19.7.</u>	1. čt: Mich 2,1-5 Žl: 10 Ev: Mt 12,14-21	Hle, služebník můj, kterého jsem vyvolil, milovaný můj, kterého si oblíbila duše má. V jeho jménu bude naděje národů.‘
20.7. ne	1. čt: Mdr 12,13-19 Žl: 86(85) 2. čt: Řim 8,26-27 Ev: Mt 13,24-43	Ty však, který vládneš silou, v mírnosti soudíš a nás vedeš se vši šetrností. Svým synům poskytujеш radostnou naději, že po hříchu dáváš příležitost k lítosti
<u>21.7.</u>	1. čt: Mich 6,1-8 Žl: 50 Ev: Mt 12,38-42	Človče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.
<u>22.7.</u>	1. čt: Pís 3,1-4a Ž 63 Ev: Jan 20,1.11-18	Ježíš jí řekl: „Marie!“ Ona se k němu obrátila a zvolala hebrejsky: „Rabbuni!“
<u>23.7.</u>	1. čt: Gal 2,19-20 Žl: 34 Ev: Jan 15,1-8	Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval.
<u>24.7.</u>	1. čt: Jer 2,1-13 Žl: 36 Ev: Mt 13,10-17	Toto praví Hospodin: „Jaké bezpráví na mně našli vaši otcové, že se ode mne vzdálili? Chodili za přeludem a přeludem se stali.
<u>25.7.</u>	1. čt: 2Kor 4,7-15 Žl: 126(125) Ev: Mt 20,20-28	Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je vaším otrokem.
<u>26.7.</u>	1. čt: Jer 7,11-11 Žl: 84 Ev: Mt 13,24-30	Včas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.
27.7. ne	1. čt: 1Kral 3,5-12 Žl: 119(118) 2. čt: Řim 8,28-30 Ev: Mt 13,44-52	Nebeské království je podobné pokladu, ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí.
<u>28.7.</u>	1. čt: Jer 13,1-11	Království nebeské je jako kvas, který žena vmísí

	Žl: Dt 32 Ev: Mt 13,31-35	do tří měřic mouky, až se všecko prokvasí.
<u>29.7.</u>	1. čt: Jer 14,17-22 Žl: 79 Ev: Mt 13,36-43	Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti,
<u>30.7.</u>	1. čt: Jer 15,10-21 Žl: Zl 59 Ev: Mt 13,44-46	Království nebeské je, jako když obchodník, který kupuje krásné perly, objeví jednu drahocennou perlu; jde, prodá všecko, co má, a koupí ji.
<u>31.7.</u>	1. čt: Jer 18,1-6 Žl: Zl 146 Ev: Mt	Anebo je království nebeské jako síť, která se spustí do moře a zahrne všecko možné; když je plná, vytáhnou ji na břeh, sednou, a co je dobré, vybírají do nádob, co je špatné, vyhazují ven.

Svátky a slavnosti v červenci

3.7. Svátek sv. Tomáše

4.7. sv. Prokop

5.7. Slavnost sv. Cyrila a Metoděje

11.7. Svátek sv. Benedikta, patrona Evropy

16.7. Panna Maria Karmelská

21.7. sv. Vavřinec z Brindisi

22.7. sv. Marie Magdalena

23.7. Svátek sv. Brigity

25.7. Svátek sv. Jakuba apoštola

26.7. sv. Jáchym a Anna

31.7. sv. Ignác z Loyoly

Mnoho lidí si myslí, že je víra jejich soukromou záležitostí.

Promiňte, ale to už přece psal papež Benedikt – myslím, že to byl Úvod do křesťanství – že právě tím, jak považujeme víru za soukromou záležitost, si k ní sami uzavíráme cestu. Protože být křesťanem znamená angažovat se. Nechat si víru pro soukromí je poněkud schizofrenní.

šéfdirigent FHK –A.S.Weiser/KT 22/

FARNÍ KALENDÁŘ

5. 7. (sobota)	16:00	Mše sv. ve Bzí – křest Lidušky Pleslové
	16:00	Poutní mše sv. v Zásadě, slouží P. Kryštof
13. 7. (neděle)	15:00	Benefiční koncert na Krásné, na varhany hraje paní Mgr. Jana Tomíčková
od 22.7. do 24.7.		Nebudou mše svaté
25. 7. (pátek)		Svátek sv. Jakuba
27. 7. (neděle)	11:00	Svatojakubská pouť v Železném Brodě, slouží P. Petr Piřha

Nelze ani domyslit, co dokáže udělat Bůh ze zlomků našeho života, jestliže mu je zcela přenecháme.

Boží jednání je zpravidla tiché a nenásilné. Pouze ten, kdo naslouchá, bude vnímat slovo, pouze pozorný si všimne ukazatele.

Úhelným kamenem je osobní vztah ke Kristu, bez něhož nelze kráčet cestou povolání.

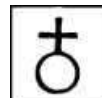
Žiji-li skutečně pro Boha a bližní, nezávisí můj život nadále na úspěchu.

Bůh žízní po tom, aby se s ním člověk čím dále tím úžeji spojoval a nezištněji se rozdával druhým.

Zkušenost ukazuje, že člověk postupuje kupředu lépe a jistěji, jestliže se někomu pravidelně svěřuje, jestliže si vyhledá někoho, kdo jej doprovází, rozumí mu a povzbuzuje ho, je-li třeba.

Zkoušky jsou normální součástí našeho života, teprve věrnost umožňuje naplněný život a odevzdání.

/Josef Maureder- Porozumět Božímu volání – vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2007/

PRAVIDELNOSTI

Pravidelný pořad bohoslužeb

Železný Brod	kostel sv. Jakuba	úterý 18:00
		středa 18:00
		čtvrtek 18:00
		pátek 18:00
		neděle 8:30
Bzí	kostel Nejsvětější Trojice	sobota 18:00
Držkov	kostel sv. Bartoloměje	čtvrtek 16:00
Krásná	kostel sv. Josefa	neděle 16:00
Loučky	kostel sv. Antonína	neděle 11:00
Zásada	kaple sv. Prokopa	sobota 16:00

Své příspěvky či připomínky můžete předávat P. Janovi, nebo Lence Pešatové, nebo také posílat v elektronické podobě na adresu: **fz.jakub@seznam.cz** a to vždy do předposlední neděle v měsíci.

Redakce si vyhrazuje právo krátit či upravovat příspěvky.

Zpravodaj pro svoji vnitřní potřebu vydává ŘK farnost Děkanství Železný Brod.

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod

Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: **483 389 223, 731 479 031**

číslo účtu: 500601574/0600 v GE Money Bank

e-mail: farabrod@volny.cz, janjucha@email.cz

Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná

Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Jan Jucha, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz